

се опази отъ турското стрѣление. Стигна до въиводата който бѣше до единъ много дебелъ букъ, въ сѣщо врѣме и Иларионъ пристигна и му привързаха ржката. Коршумитѣ лѣтяха на сѣщото дърво като градъ. Въиводата бѣше отбралъ по-юначнитѣ момчета за да въспратъ натискътъ на турската войска, а по-слабитѣ и които нѣмаха добро оружие, да отбѣгватъ съ знамето за къмъ Кална Усойна, къмъ кишиловскитѣ гребенъ и Демиръ-Кания, защото дели Ради Нейковецътъ, къмъ тия мѣста знаелъ едни пещери да отидатъ въ тѣхъ и да се скриятъ, додѣто се оправи врѣмето и стопи снѣгътъ и послѣ да пратятъ пратеникъ да намѣри четитѣ, които сж излѣзли отъ Лѣсковецъ, Орѣховица, Търново и др. и да се събератъ наедно и да се распорѣдятъ какъ и дѣ да нападатъ. Снѣгътъ въ гѣститѣ дебели гори бѣше йоще по дебелъ. Дѣждоветѣ умокриха колкото оружия имаха. Барутътъ имъ бѣше влажинясалъ и въ нѣкои станалъ на каша. Ни едно отъ кремачнитѣ оружия, съ каквито неветечето отъ четата бѣха обржжени, не можаше да стрѣля. Колкото и да промѣняваха по-сухъ и по-прѣсенъ барутъ на поемкитѣ (фаллитѣ) на пушкитѣ си, всѣ напраздно. Повече стрѣляха съ револверитѣ си, но и тѣ не службаха за нищо, защото не можаха да стигатъ до позициитѣ на турската войска. Момчетата съ храбростъ упорствуваха съ слабитѣ си оружия противъ войската, която непрѣставахе да стрѣля залюветѣ сръщо тѣхъ. Силата бѣше огромно натрупана сръщо малцината съпротивляющи, които оставаха при нея като канка въ морето. Двѣ оружия само стрѣляха; пушката на въиводата и на Г. Тиховъ, а другитѣ бѣха занѣмели отъ влажинясалиитѣ барутъ, който се струваше на изложенитѣ противъ коршумитѣ, като присторенъ отъ магия да не се запалва противъ угнетителитѣ и да помог-